

GYÖRGYI CSABA

MINT KÉT IDEGEN

Györgyi Csaba

Mint két idegen

A kézirat lezárva: 2018. március 1.

Györgyi Csaba

Mint két idegen

Cédrus Művészeti Alapítvány
Budapest, 2018

*Az író az elsőkötetes szerzők
Prágai Tamás-díjának 2018. évi kitüntetettje*

A szerző rajzaival

Borító:

Kapcsolat a szerzővel:

Szebenyi Csaba grafikusművész
mintketidegen@gmail.com

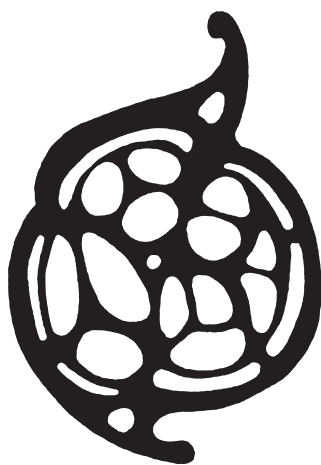
*Nem történt semmi,
csak robotok mentek el űrhajókkal,
mi pedig úgy fogtunk kezét álmomban,
mint két idegen.*

Pre

Most számolom fel a lakásomat a városban. Igen, ez még mindig ugyanaz a város, én pedig úgy költözöm el innen is, hogy még a barátaim sem ismerik egymást. Végre valami, amiről érdemes írni.

Sokáig azt gondoltam, hogy akit nem angyalarcú, fiatal fájdalom készítet rá, az inkább ne írjon semmit. Megváltozott az áláspontom, írjon csak nyugodtan mindenki!

Ha valaki közel engedi magához a következő írásokat, és olvasás közben lelke fényérzékeny felületén a saját filmje pereg, akkor elértem a célomat, a zajt a világűrben.

Hold

Minden lélek végtelen élet, de nem végtelen értelem. Valószínűleg ezért van annyi fáradt ember a világon.

Minden lélek éjszakai folyamat, amikor számos olyan dolog történik, ami máskor nem.

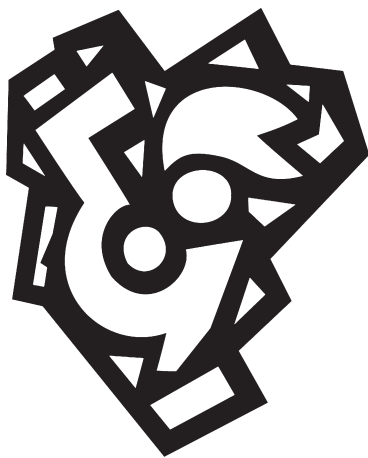
Szerencsére én szeretem az éjszakákat, ahogyan a Holdat is, melynek testhangja néha tánc lépésben botladozó, illatvadász bókászásra, máskor meg égi labirintus-mondák kibetűzgetésére hív.

Mindegy is, hogy mire, csak a szívemmel csináljam.

Ők is

Nem lehetséges láthatatlanná válni, de ők, a láthatatlanok mégis ott állnak az utcák szélén, szobák sarkában, háztetőkön. Állomáshelyükről soha el nem mozdulnak, mert a láthatatlanok sohasem voltak, és soha nem is lesznek, csak vannak.

Szorongás

Egy kősvatagban egy vak kutya csaholva üldöz. Máshol talán már király lennék, de a szakadatlan menekülés miatt itt még csak beszélgetni sem tudok senkivel. Már csak azért sem, mert ebben a határtalan kősvatagban csak mi ketten vagyunk, én és a kutya, ráadásul ez a határtalan jelző oly gyönyörű jéghideg, hogy semmiféle vallási jelentéssel nem bír.

Dicsőséges és mozdulatlan itt minden, csak a kősvatag szalad alattunk szüntelen.

Jó tudni

Ez a szoba is csak olyan, mint a többi.

Nesze, fogd, egy fekete lufi, hogy ne érezd magad! Egyedül.

Bár itt csak nappal égnek a lámpák, azért jó, ha tudod, hogy ahol a falon régen egy tükör helye volt, ott most egy tükör lóg.

Játék

Hová lett az én a mából, hová lett a méz a fánkból? Vagy a fánk nem volt mézes sose, s olyan én sem, mely enyém lenne?

Valami összekuszálódott a lényekben, a lényekben. A lélekben.

Ez most nem játék a szavakkal, ez itt az élet, ezek itt most szavak a játékban, amely ha egyszer véget ér, végre véget érek én, e lényegében véges lény, mely fényes, kényes, kérges létet élt e végen.

Réges-régen.

Jön

Egyetlen életem, hamarosan minden odatesz... a tengerpart, az ide-oda költözések, és az is, hogy mindig volt hová hazamenni. Szép vagy, s én éppúgy nem tudok betelni veled, mint amikor egyszer apró kagylókat és aranydarabkákat szóttél a hajadba, egészen aprókat. Akkoriban még bújócskázni sem tudtunk rendesen, mert szüntelenül láttuk egymást. Nem baj, mert helyette sokat nevettünk, emlékszel? Kezemmel már fedlek, de csókommal még elérlek.

Hamarosan nem lesz hová bújni, mert a csillagászok szerint a Coma Berenices csillagkép felől fénysebességgel kozmikus katasztrófa közeledik. Szerintem meg csak az öregség.

Gyászvers szeretőnek

Ez itt már csak a kagylónak a héja,
Halott, színes gömböknek álmodója,
Hason fekvő szerető, száraz, véres,
Kiáltó őskalászkok közt is mindörökké édes.

Másváros

A városban új vallás született. Más bolygókról, közeli és távoli dimenziókból, a képzelet magas hercegségeiből is érkeztek látogatók, hogy hozzáillesszenek egy-egy téglát, fa- és szövetdarabkát, színes kavicsot, régi könyvet és mindenféle egyéb kacatot az új vallás épületéhez.

A város őslakói, nagy madarak leszármazottai, egy darabig túrték, majd évezredek át tartó, aprólékosan szabályozott, szertartásos meditációik hosszú sorát megszakítva, higgadtan leállították ezeket a hozzáillesztéseket, amelyek azután a város alá rejtőzködő, rugalmas, befogadó és folyamatosan táguló civilizáció kiterjesztett szárnyainak oltalmában folytatódtak.

Századok teltek el, és ki tudja, miért, az évtizedek néha lassan, néha pedig egészen gyorsan követték egymást. Vágyból és sárból újabb és újabb rendszerek születtek, míg el nem elérkezett az idő a második város, Másváros megalapítására.

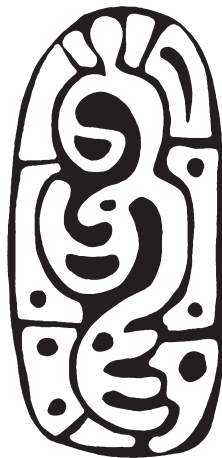
Nem sokkal később az első város egyik madárlénye a második várost minden érzelemtől mentesen egy matematikai pontba sűrítette. Másvárosban azóta energiátlan mindenségek szédítő mozdulatlansága fészkel. Alighanem ezt nevezik áramtalánításnak.

Biztonság

Egyemtől jó messzire, halló- és látótávolságon kívül átjárókat meg kijáratokat keresünk, pedig egymás számára mi magunk vagyunk azok.

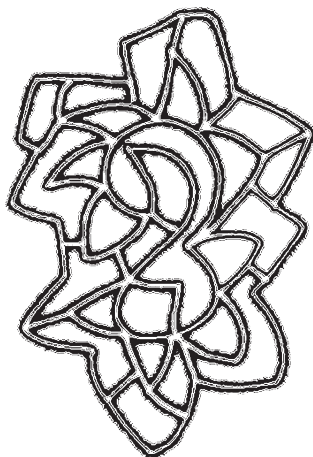
Magányügy. Semmiköz. Még pont se

Rétet

Rétet égetnek rétért.

Nem a menekülés, nem a kielégülés, nem az önmegvalósítás,
nem a zászló és nem a szél a feladat, hanem a tiszta lobogás
maga.

Jövő

Meg volt győződve arról, hogy világa olyan szépen, dinamikusan és tetterre készen hajlik a többiek világa fölé, ahogyan szél-fúttá nád hajtja fejét a víztükörrre. Úgy érezte, hogy egy új világ van születőben, és hamarosan minden meg fog változni. Szinte tapintható volt számára, ahogy egyre erősödő, mégis egyre gyengédebb szellőkések, egyre lágyabb és bensőségesebb érzelmek emelkednek fel egy hatalmas, tiszta szív mélyéből. Még élt, amikor meghalt, pedig igazán megérdemelte volna, hogy megszülethessen.

Nekrológ

Miután elment, lelkének bearanyozott felületéről természetes módon színek és formák pattogzottak le, amelyek beborították a pompásan feldíszített, lármás kis üregeikbe visszahúzódtott gyászolókat. Ez akkoriban a gyász legitim formájának számított.

Vágyairól sem ő, sem más nem tudott volna számot adni, mert azok minden idők előtti nagy, nyugodt robbanások.

Megvakulunk, megsüketülünk és megfulladunk, amikor meghalunk? Ugyan már!

Ciklus

Egy három és fél méter magasan lebegő, belülről izzó, tompa-ezüst színű fémjárdáról figyelem az embereket, akik nem láthatnak engem, mert egy magasabb dimenzióban tartózkodom. Az idő itt, fent most is tiszta, a látási viszonyok jók, és szokás szerint minden csupa ragyogás.

Nézem a járókelőket, és közben megpróbálom elképzelni, hogy ki milyen filmnek lehetne a főszereplője. Kétségkívül akad pár jó karakter, de hozzám hasonlóan igazán egyikük sem főszereplő.

Felettem, kissé balra, egy bivaly méretű, narancsosan fénylő, lassan forgó csésze halad a viharfelhők irányába. Ketten sárkányt eregetnek belőle. Nekik is digitális a szemük, vagy talán már az se.

Esti tánc

A különböző napszakok fényei és fénytörései, a Nap látszólagos, égi útját követve városi zugolyokba, repedésekbe, villamossínek alá, táblák élei mögé, eldobott cigarettás dobozok fóliáinak gyűrődéseibe, felhők ritmusaiba és ismétlődéseibe vackolódnak be.

Estére szépen egymásra fényképeződik minden, és himbálózva mint egy nagytestű, lehorgonyzott hajó, táncolni kezd.

Máshol d

Nézi a holdat a lány.

A lány egy felhőn csücsül. A legtovább ő bírta.

Lóbáló lábacska alatt már megőrült és megfulladt minden.

A fény és az idő is.

Nézi a hold a lányt.

Sóhajok

Meghalt egy madár a vállamon.
Sóhajtok és indulok tovább. Mikor érek haza?
Tudom, hogy van céloom, de már nem emlékszem rá.
Ajtó nyílik, ez fényt jelent.
Kicsit leülök. Idő. Megint sóhajtok.
Hallani a város ébredését.
Tovább.

Házások

Felfüggesztett létét mindenki kívülről szemléli, de ehhez sor-számot kell húzni, azután sorba kell állni. Szerencsére mi ketten, te meg én, egymás mellé kerültünk. Mögöttünk a jövő úrhajósai ácsorognak, előttünk meg már csak ruhák, amelyekből meghaltak. Hát ennyire szűk a keresztmetszet?

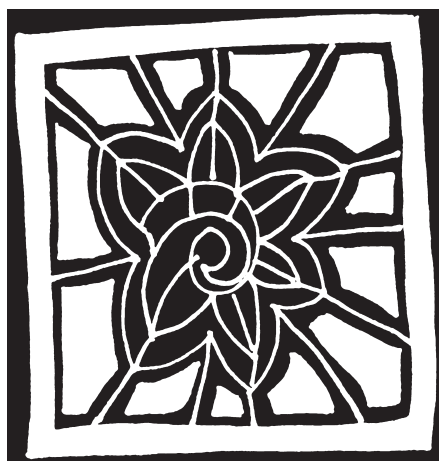
Szék van bőven, akár le is ülhetnénk. A fali kijelzőkön számok helyett színes zaj szalad, de mi ketten, te meg én, csak fogjuk boldogan egymás kezét.

Ósi

Mivel az ősi nem öreg, nagyon sokáig kell fiatalodni, hogy valaki a tökéletesen álló helyzetig pörgetett lét kapujába megérkezzen.

Ez titok. Minden korban.

Pici

Ahogy a nyelv a szájüreg pici sebénél, én is folyton a lét fogalma körül matatok. Tudom, hogy valaki az, aki valakié, s hogy a szívekben élő, meztelen szerelemnek minden a násza. Tudom azt is, hogy aki meghalt, él, s hogy neki már minden valaki, ő meg egészen egyvalakié.

Rítus (saját gyűjtés)

Az ember meg az asszony üljenek le egymással szemben. Az asszony adjon egy kenyérfalatot az embere szájába, és annak arcát két kezébe fogva szépen simogassa meg, és mosolyogva mondja neki:

– Szeretlek téged, emberem!

Az ember is adjon egy kenyérfalatot az asszonya szájába, és annak arcát két kezébe fogva szépen simogassa meg, és mosolyogva mondja neki:

– Szeretlek téged, asszonyom!

Háromszor ismételjétek, reggel meg este.

Vándorkönyv

Mottó: *Két világban jár.*

*Az egyikben egyedül van,
a másikban kormosak a falak.*

Minden fa gyökere öreg mesélők öreg keze.
Minden madár szerelmes az emberbe.
Minden hajnal kócos gyermek, mely befesti álmaimat.
Minden pillanat ajtó éhes állatok számára. Ti vagytok azok!
Lenni nagy boldogság, lélegezni el nem múló öröm, még le-
hunyt szemmel is, csak arra ügyelj, hogy el ne bóbiskolj köz-
ben!

Copyright

– Mit gondolsz, Malacka, a valóság megismerésének forrásai miért szűkösebbek az örökkévalóság megismerését lehetővé tevő forrásoknál?

– Nem tudom, Micimackó, a mesék világa már csak ilyen. Kérdezzük meg a jóságos Miss Októbert!

Elmentek hát a jóságos Miss Októberhez, aki ezt válaszolta nekik:

– Sokan gondolják, hogy különleges a történetük. Valószínűleg nem az, de elég jó még lehet. Elég jó az a történet, amelyben az egyik szereti a másikat.

Helyettes

Egy ideje már semmi sem okozott neki örömet. Reggelente pár percet azzal szokott tölteni, hogy boldogtalanságának okát kutatja, de mindig oda lyukadt ki, hogy talán majd legközelebb rájön.

Az elvtárs azután leült jelentést írni. Egy mélyebb jelentést.

Álom

Fejében tompa üzem-kékkel agresszíven társalkodó, esti-bar-na álma kattogott, melyben egy alapállapotba helyezett, fertőtlenítő-szagú, állami úrhajó biztonsági okokból csökkentett hőmérsékletű és világítású, de kissé megnövelt légnyomású, belső terében átkapcsolt valamit a fali konzolon. Hirtelen egy nappal korábban találta magát, amint éppen a nagyon-nagy-város magas, szürke tűzfalainak egyik párkányán kuporog. A fali adagolóból kivett két szál parancs-cigarettát, majd több száz méteres mélységbe szédülő fejjel csatlakozott a többiekhez, akik éppen az utcaszint gépesített, ünnepi felvonulását figyelték.

Ezután egy elvarratlanul is szép, szerelmi szál következett, amely nem sokkal később borítékba került, leragasztották, de végül nem adta fel senki.

Kiderült az is, hogy az időutazást egy padlás poros polcain élő, lassú mesebáb-mozgású, egérszerű lények találták ki maguknak, hogy intézhessék a dolgaikat.

Hiányzó

Hiányzó mondat.

Üres dobozban nem vagyok.

Aki most ír, nincs, és nem is volt soha, mert megtalálta a kezdetet, ahol az első fájdalom és félelem megszületett.

E kettőt semmi nem győzheti le.

Ez történik most, hiszen éppen a semmi győzi le őket.

Ezen az oldalon tulajdonképpen nincs is semmi. Lapozzon, kérem!

Fiernóban

Kész, maga halott! Nagyon komoly. Gyorsan a tükör mögé áll! Úgy! Kérem, ne integessen, mert elijeszti a többieket! Kérem, ne üljön le, csak akkor, ha elfáradt, de az itt lehetetlen! Ha talál valakit, aki mosolyog, akkor hazamehet. Hogyan, levegőt? Talán, nemsokára. Most csak áll, nem várakozik!

Szakítás

Mondják, hogy mindig van egy utolsó randevú. Nekünk nem volt.

Távolság akkor is maradt volna köztünk, ha nem szakítok veled, így viszont már egészen biztos, hogy szerelmes vagyok beléd. Nem is csodálkozol azon, hogy jelen időt használlok? Hát nem úgy van, hogy szerelmes csak most lehetek, vagyis a szerelemnek nincs múltja, csak jelene, hogy számára csak a most van... csak a most a van?

Jó lett volna melletted megöregedni, és arcodat megcírógatva néha csak ennyit mondani:

– Hahó, kapitány, ez a hajó, ez a hajó merre megy?

Erre te átöleltél és megpusziltál volna. Akármit mondhattam volna, mert te úgys átöleltél és megpusziltál volna.

Alighanem ez a „szeretlek”.

Alighanem? Sajnos, biztosan.

Utazás

Kerüljük egymást, te meg én, sajnos így megy ez egy ideje, pedig csak én vagyok neked, hát nem érted?

Utoljára egy bárban láttak téged... pillanat, mégsem bár az, hanem egy régi barátom döngölt földpadlós lakása, ahol szemétből készített, színes, pörgő-forgó díszek lógnak a plafonról. Szépek nagyon.

Megtaláltalak, és bekopogtam hozzád:

– Ki az? – kérdezted.

– Csak én vagyok – feleltem, de nem nyitottam be, mert az jobban fájt volna, mint lélegezni.

Fűcsomókkal szegélyezett buszmegálló, amely, mint oly sokan manapság, már csak önmaga karikatúrája. Megterveztem a múltját menetrenddel, utasokkal, válásokkal, felcseperedő gyermekekkel és hűvös, rétszagú várakozásokkal.

Késett a busz, mert egy közeli műhelyben olyan hosszú ideig javították, hogy közben a szerelők is mind megöregedtek és meghaltak. Nem kellett jegyet váltani, mert a busz abba a faluba ment, ahol akkoriban laktál. Egyébként sem volt másik utas.

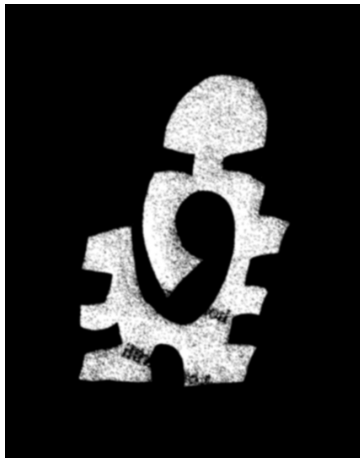
Kisvártatva mégis beléptem a szobádba. Bár nagyobb volt, mint a világ, te akkor már nem voltál sehol. Elég megszeretni a hiányodat, gondoltam, és máris minden rendben lesz.

Ezután egy várost találtam ki magamnak, ahol hamar munkát kaptam, s fiatalon egy gyárban kezdtem dolgozni. Munka után rendszerint már csak annyi erőm maradt, hogy álnéven írjak néhány tűrhető verset az üzemi lapba. Évekkel később egy hirdetést is feladtam, hátha szoktál újságot olvasni:

Találkozzunk, kedves, a Vén Rigóban! Ez egy kis presszó, az üzemhez közel. Minden dolgozó ismeri, de ők Madárnak, vagyis csak Madárnak nevezik. Hajnali fél három? Miféleképpen akkor a legvilágosabb.

Puszi

Bár időmérésre a fogyó Hold is alkalmas, a legjobban mégis úgy határozható meg a puszi időpontja, hogy éppen esett. Folytak a könnyeim, de az eső miatt ezt nem lehetett látni. Bórig áztunk, de közben egyre csak nevettünk: egy ember és egy idegen?

Zavar

Arnold színes, mértani alakzatokba ordította bele a félelmeit, mégis muskátli-szagú nagymamák és zavarodott, lófejű mesehősök falták fel, a Láthatatlan Lábnyom bénán megrajzolt kis ügynökei, akik mellett számtalanszor suhant már el észrevétlenül a szerelem.

Arnold mellkasára születésétől fogva hatalmas, kerengő bolygó nehezedett, így nem csoda, hogy tucat utca-tervek vándorává vált. Tudta, merre nem szabad mennie, ha éber és boldogtalan akar maradni, hiszen őt is az apja zavarta haza.

Boldogok hajója

A boldogok hajóját nem dobálja szél, mert a boldogok hajója nincs.

A boldogok hajója vízzel nem érintkezik, így nem is korhad, mert a boldogok hajója nincs.

A boldogok hajójáról minden jól látható, ugyanis a boldogok hajója egyszerre mindenhol lehetne, mert a boldogok hajója sehol sincs.

A boldogok hajója azonos önmagával, és számtalan nem létező dologgal, hiszen a világban sokkal több dolog nincs, mint amennyi van.

A boldogok hajóján boldogok élnek. Ők már csak akkor lehetnének boldogabbak, ha lennének, de nincsenek, mert a boldogok hajójáról leszállni, vagy a boldogok hajójára felszállni nem lehet.

Boldogok hajója, bolondok hajója!

Ezeréves

Az utazó egy széken ült és utazott. Ügyet sem vetett rám, mivel éppen hárommilliárd csillagváros civilizációs fonala fölött áttáncolva, ezerszer ezer könyvtárnyi ibolyaillatú, szerelmes lírát vagy háborús prózát lehelt ki magából. Tulajdonképpen mi is a különbség?

Ami engem illet, már nagyon régóta óta nem utazom sehová, ugyanis nincs meg bennem az ehhez szükséges szeretet, amely egy ezeréves étel, illendő módon fogyasztandó, kis pogácsa mások leengedett kezében.

Napállatok kezdetű

Napállatok tökéletes gömbjei alatt tágul tudatom.
Érzem súlyukat, érzem súlyomat, és a külső borzongás felől a
belső borzongás felé haladok.

Nem

Nem por az, amit a szél felkavart, hanem fény.
Ettől lettél csinos.
Ettől lettem bolondos.
Ettől lettünk halottak.

Bagatell

Vértelen alkonyok dallamvonalán
Messze rebben a sok esti, kis talán.
Telem már nem vár hősi tavaszokra,
Inkább egy ősi, néma tancba fojtja,
S küldi szívem sűrű, éji páráját
A kávéillatú hajnal partjára.

Érkezik

Csillagvilágok síklapjai között alig érzékelhetően halad előre, és darabos fényből vonalat húz maga után egy hosszú élet. Érkezik, de addig is ott egy kép a keze ügyében, melyen egy városi nagykabát hátat fordít egy mérföldekre fekvő rét illatozó arcának, és dúdolni kezd.

Kondul

Szélsátrakban lakom, eledelem a hajnal, vérem tiszta gondolat, húsom jó álom. Konduló Harang vagyok, de Csendmélyből Érkezőnek is hívnak. Nyomot nem hagyok soha, de ha keresel, megtalálasz a Végek Völgyeiben, ahová mindig először érkezik meg a tavasz.

Sec

Mélykékből sötétbíborba maszatolt sápadtnarancs híz törékeny ívet a lélekkolostorok ébredő völgyei felett.

Várom a másodpercet, az egyetlen, amely végre az enyém, és csak az enyém! El fog jönni, itt lesz egy pillanatra, azután elmúlik.

Várom a másodpercemet! Bármikor ideérhet! Nem szalaszthatom el, hiszen nincs számomra fenségesebb ajándék! Miatta érzem még embernek magam.

Ünnep van, mert várom a másodpercemet. Ha elmúlik, utána megint másoké lesz minden, én pedig térhetek vissza az ölelésbe.

Édes, fűszeres illatok kergetőznek lustán az ódon parkszigetek utcácskáin. Mióta is? Körülbelül ötezer-hatszáz esztendeje.

Háborúsdí

A jövő angyala kis kezével int felénk, hogy akad ám itt még valami nagy titok. Bár kinn minden csupa-csupa téboly, benn most ő a játékmester.

Azt játsszuk, hogy régen van, és hogy nagyon szeretsz engem, de én még nem tudok erről, te meg nem tudod elmondani, mert közben kirobban egy mocskos, kemény háború.

Rád már nem emlékezem, téged már csak szeretlek, de te mégsem engedsz közelebb magadhoz, mert még mindig háborúsdit játszol, mocskos, kemény háborúsdit.

Kockában

Homokviharban szobrok táncolnak.

Hallani, ahogy a távolban éppen csend sodródik valaminek a partjára.

Tágas térben önjáró, zárt rendszerek zakatolnak.

Jót nevettem magamban, még a hiányuk is tökéletes lenne!

Fagyosszent

Varjút hozott az éj.
Vértelen tucát-magány rója köreit.
Hóna alatt rongyos zászló, más semmi.
Néha megáll, hogy a szemetet, amit a szél összehordott, csend-
ben és dühösen szétrugdossa.
Miért? Mert kell olyan is, aki ezt átéli.

Apák

Jó volna szegénynek lenni, magamról semmiféle képet sem hordozni, magamról semmit sem gondolni, csak lenni. Más semmi.

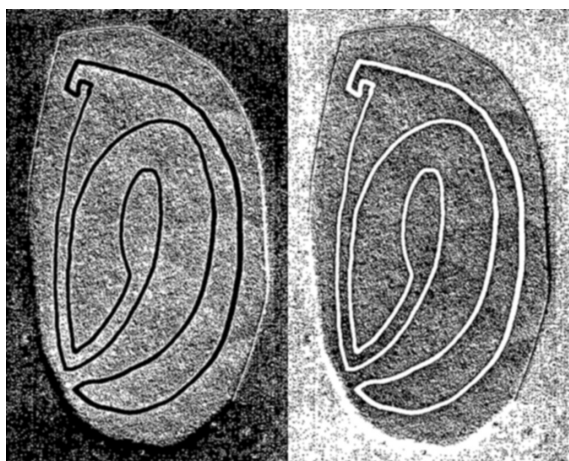
Nincs előtte és nincs utána, nincsen benne, sem kívüle.

A *vagyok* ugyanazt jelenti, mintha semmit sem írok le ide.

Minden elfér, s minden a helyére kerül. Sorban. Sehogyan.

Vagy csak úgy, rendesen, ahogyan kell.

Dédapám térdén kenyér és szalonna, dédapám térdén apám, szerelem, halál és megint szerelem.

Szép és boldog

Robotokra cserélik ki az embereket. Mindegyiket.

Egyenként egy hatalmas fémvirágba csalogatják, majd illattal elandalítják, és egy másik bolygó tavának mélyére temetik őket, ahol a fekete eget a fémvirág-csapda anyagából készült, ragyogó fémcső szeli ketté.

Bebúvok a Napba, Űr Hajót építek magamnak hóból és fényből, s nekem lesz a legszebb szkafanderem szerte a galaxisban. Azután visszatérek a Földre, hogy Első Robotként az illatos fémvirág tetején, a szirmok gyengéd ölelésében elfoglaljam szépséges trónomat. Tágas teraszaimon a közrobotok mind boldogok lesznek, ahogyan az emberek is azon a távoli, sötét egő bolygón.

Szoros fémcső öleli majd át az egész világot, és megint szép lesz minden. Szép és boldog.

Cetli

Egyszer felírtam egy cetlire pár sort, ami bizonyára fontos volt számomra. Egy kopott ablakkeretről szólt, amelytől jobbra egy rét, pontosabban egy felhagyott gyártelep vadvirágos udvara, a szomszéd szobában pedig az a vén, örült rettenet volt, hogy akit sokáig hazavártak a háborúból, soha nem fog visszatérni, ezért már nem is várják, de még emlékeznek rá.

Álló

Rendszerek összeomlásáról tartott előadást, érintve a valóság hiányos érzékelésének témakörét is. Kétségbeesettnek tűnt, a hallgatói pedig fáradtak voltak.

Végül az „álló úrhajó – végtelen sebességű világűr” elméletével próbálkozott, de amikor már az sem vált be, nem maradt más választása, mint bevallani, hogy ő tulajdonképpen nincs is ott, vagyis egyáltalán semmi sincs.

– Szóval igazán nem szeretnék semmit sem erőltetni – folytatta –, de akár nyugodtan haza is lehet menni. Mindenki érezze magát egészen szabadnak!

Valaha

Valaha csak a jelen létezett, most pedig civilizációnk éppen magányos karácsonyát tölti egy ötesillagos hotelszobában. Hogyan jutottunk ide? Miért kell folyton megtorpanni komfort-zónánk berlini falánál? Miért kell egyre több és több óriás-reflektort felkapcsolni, hogy megtaláljuk az energia-pazarlás okát?

Ahhoz, hogy felismerjük, mi okozza a lelkek világméretű, étvágytalan, ernyedt sodródását, csupán két dolgot kellene alaposan megfontolni: azt, hogy a céltalanság erkölcsstelen, illetve hogy a kalitkától nem lesz nehezebb a madár.

Legyen

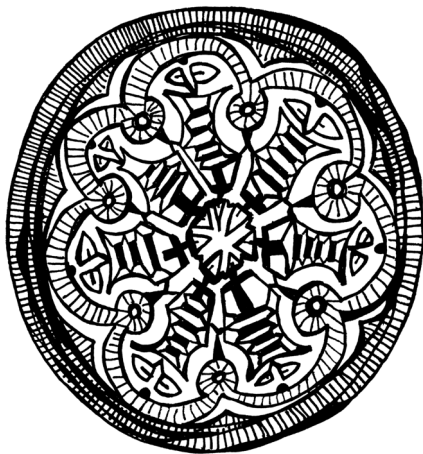
Kell, hogy legyen himnuszod arra az esetre, amikor majd nem férsz a bőrödbe. Tudom, hogy nem jó halottnak lenni. Tudom azt is, hogy szűk rád az inged, és hogy egyelőre még nem nagyon kapsz levegőt, de szépen kérlek, valahogy azért juss mindig egy kicsit előbbre, magasabbra, messzebbre.

Érzem anyát szülő gyermekfájdalmad, de hidd el, örök csak az lehet, ami nem végtelen. Csók!

Fér

A személy alapformája, amelyben minden elfér, ami kell, lassan, boldogan, méltósággal leheli ki, és lassan, boldogan, méltósággal lélegzi be a valóságot. Látni fogod. Szép.

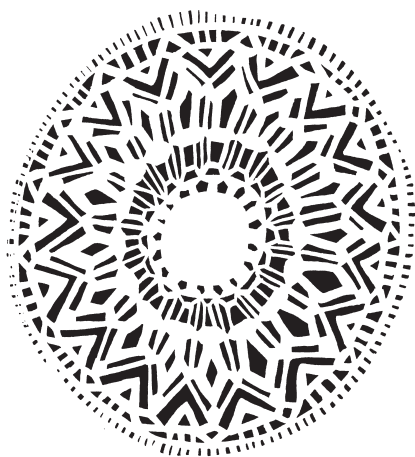
Elme

– Maga őrült?

– Azon már túl vagyok, s magányom csendjét semmi nem zavarhatja meg. Bár a titkok bezárt szobája csak álom, a rémek kedves gazdája már felébredt, hogy saját, korábbi énjét megsétáltassa. Minden gépezet a *te* fogalmát izzadja magából, eredménytelenül. Amint mindenki készen áll, össze fogok kötni két pontot az égen, és vége.

– Maga őrült?

– Nem. Maga én vagyok.

Inferno

Hópihe, a szingli tündér így kiáltott fel, amikor barátnőjéről, Eperbolháról kiderült, hogy csak a fantázia szülötte:

– Elegem van abból, hogy csak egy mesefigura vagyok ebben a kócon-kócos mesevilágban! Elindulok hát, hogy férjhez menjek!

Nyakába vette hát a képzelet határait, de amikor aztán annak rendje és módja szerint szerelembe esett, rögtön el is olvadt. Ekkor nevet változtatott, és Kistócsaként a Föld középpontja felé szivároghat tovább kereste a férjét.

Hej, tücsök itta, láva szívta, kő térítgette, álom gyötörte, de végül is elérte a mesebolygó izzón izzó középpontját, ahol Páracska lett belőle, majd Kicsifelhő, amint egy vulkán kürtőjén keresztül kiszökött a nagy, kéken kék mese-égre. Itt aztán megint Hópihévé dermedt.

Telt-múlt a tarkabarka meseidő, és Hópihe, a szingli tündér ismét felkiáltott, amikor egy másik barátnőjéről, Pöttymaszatról is kiderült, hogy csak a fantázia szülötte:

– A saját életemet fogalmazd meg inkább, Író Kéz, hiszen számodra megadatott, hogy tényleg létezz!

Nosza, Író Kéznek sem kellett semmit kétszer mondani! Hamarosán feleségül vette a bájosan feleselgető Hópihét, az addig szingli tündért, hetedhét országra szóló lakodalmat csaptak, ahol mindenki kanállal ette a zsírt, majd Meseország legeslegszebb csücskében, a Narancstó partján telepedtek le egy csöppnyi marcipán-palotában, amelyet Író Kéz nem sokkal azelőtt saját kezűleg írt le.

Szépen éltek, éldegéltek, annyi gyermekük született, mint a rosta lika, és mindegyiknek a Halál nevet adták.

Látod

Azon a réges-régi fotón, a nappaliban az az ismeretlen, kalapos alak én vagyok.

– Visszatértem, Nathalie! Hát már te sem ismersz meg?

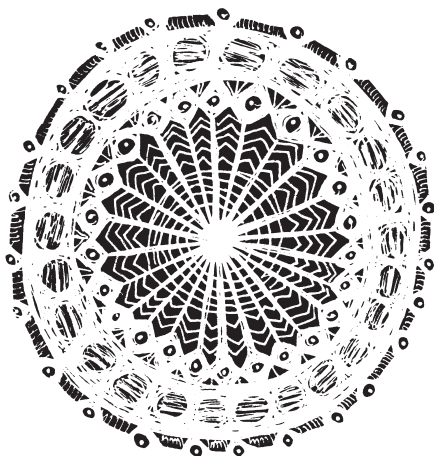
– Negyvenkét éve vagyok a feleséged, George. Most, hogy már a gyermekeink is mind meghaltak, kérlek, ne fordíts nekem megint hátat. Nem kell, hogy nap mint nap kéz a kézben ücsörögjünk a sírok melletti kis padon, de azt meg kell nekem engedned, hogy mindent, ami valaha fájdalmat okozott nekem, gyorsan felírjam magamnak egy darabka papírra.

– Emlékszel, amikor először találkoztunk, azt hittem rólad, vak vagy, és arról kezdtem el neked mesélni, hogy nézek ki?

– Vak voltam, George, és most is vak vagyok, ahogyan te is.

Egy gyökér belenőtt a kerti székbe, majd szét is repesztette. Évszázadok óta ülök itt, és figyelem ezt a tragédiát.

Mindenre jut idő. Egyre csak szorongatom a kezed, de te már nem vagy sehol, még messze sem.

Laknak

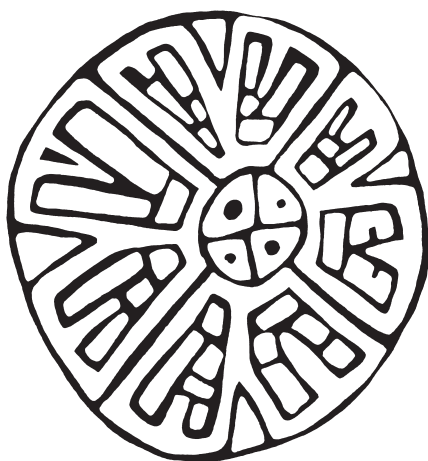
Hirtelen arca lesz mindennek, az idő kifordul tengelyéből, és súlyosan, csikordulva a csillagok honára hajtja le a fejét.

Mivel elkészt minden mozdulat, senki sem kapkod már múlt szerelmek emlékképei után, és csak az az utolsó gondolat sántikál át nyugatról keletnek, hogy laknak az égben is.

Kurta

A végén mindenki lesz az ember. Zuhanó. Csak parázs, fél arca már nincs is. Kicsit magasabban lesz, de a táj mögötte már csak rajzolt, már csak festett. De hiszen akkor már maga is csak rajz, pár vonal, meg még egy, meg még egy, és vége, nincs kész.

Archivarius

Kalapot emel, biccent, majd a szemközt magasodó ősfalak
időszagú törmelékdarabkái felől lustán nekilódul, s átbucská-
zik fölöttem egy langyos, illatos légoszlop.

Igényesen tagolt, mégis szüntelenül örvénylő lehetőségek, lét-
rétegek és történések hullámokban megvalósuló áthaladásá-
nak útjában állok.

Minden él, csak én vagyok halott. Semmi különös nincs, csak
a város öregszik alattam.

Nulla

Kínézett az én az ablakon, és jó érzéssel töltötte el, hogy egy darabig még a saját neve sem jutott az eszébe. Ha az én teremtene, akkor vajon saját magát is ő helyezné bele a nem sokkal azelőtt létrehozott időbe?

Él az én az időben, de néha olyan, mintha nem is lenne, mintha már csak az a vágya nem lenne valóságos, hogy nagyon nem akar lenni, vagyis hogy nem lenni akar nagyon.

Áll az én a viharban, de nincs is ott, ugyanis lejárt a rendelkezésre álló nulla idő.

Derűsen járj a nyomában, és megmutatja neked, nehogy eltévedsz, hogy hol ér véget az egyik város, és hol kezdődik a másik.

Életem

Arra az utolsó dombra valahogy azért érdemes lesz felkászálódni. Lent, a völgyben ismeretlen eredetű, rissz-rossz sál, középszerű műalkotások elrontott másolatainak igénytelen hamisítványai, és egy Wartburg gépjárműroncs, amelyben mintha még mindig ott ücsörögne a gyermekkorom. Az emberek, velem ellentétben, sok mindent kidobálnak manapság.

– Az igazán csinosak mind jöhetnek! – kiabálom fentről lefelé.

– Itt lakik a katarzis? – zengik kórusban, letről felfelé.

Ez egy buta, de kihagyhatatlan kis játék, amelynek a végén is, meg az elején is oly ártatlan és ártalmatlan a szerelem, mint egy nő, galambbal a fején.

Sima

A házban, ahol lakom, csukják az ablakokat, mégis folyton nyitva vannak.

Létem felszíne szabálytalan, de sima. Ha vágyaim egyenleteit megoldanám, jól láthatóvá válna a végeredmény, vagyis az, hogy egyedül csak arra vágyom, hogy ezzel a felülettel a lehető legnagyobb mértékben érintkezzem. Csak ez a fontos számomra, ezt keresem mindenhol, semmi mást, pontosabban semminek a mását.

Kávé

Harminc esztendőn át minden pénteken elvonatozott egy közele kisvárosba, ahol leült a vasútállomáson egy padra, kicsit elbóbiskolt, s közben arról álmodott, hogy buszra száll, és a szomszédos faluba utazik a képzelt szüleihez. Azután felébredt, ivott egy kávét és indult is vissza.

Egyszer, miután felébredt a padon, rádöbben, hogy ez az egész csupán illúzió. Ezek után már azt gondolta, hogy a *valgyok* és a *most* ugyanaz, hogy az *én* semmi, sehol, semmikor, csupán könnyen letisztítható szennyeződés egy vonatablakon.

Soá

Kihűlő gondolat, hogy minek tovább menekülni, hiszen mindenütt halálos a hideg. Szerelmeslevélből sodort, de soha el nem szívott cigaretta. Siralomházban akasztásra felvert nagypapa téblábolása egy kedves álmom után, amelyben az unokáival fogócskázott... éppen őket ölte meg. Szép emberek hosszú sora kertemben. Kertedben.

Megfelelő távolság

Az élő anyag a holt anyagtól egy bizonyos, pontosabban megfelelő távolságra kell, hogy legyen. Ha tehát valaki megfelelő távolságot tart az eszméktől és a holt testektől, minden rendben lesz.

Igazából már most minden rendben van.

Kedves

– Folyton csak a felejtésről írsz, meg arról, hogy nem találsz haza, pedig te állítólag sokat tudsz a mások elől elrejtett dolgokról...

– A valóságról.

– Akkor a valóságról, bánom is én! Miért nem írsz soha a könnyfakasztó, béna kis szerelmekről is?

– Amikor írok, csakis rád gondolok, testetlen kis mosolyodra, amelynek olyan jó sejteni az elejét, s elcsípni a végét.

– Csak éppen abban nem hiszel, hogy létezem, pontosabban azt hiszed, hogy kevésbé vagyok, mint azok a te barom fantáziavárosaid!

– Szó sincs fantáziavárosokról! Csak egyetlen város van, kedvesem, de ott én élek, így számodra, sajnos, nincs már benne hely.

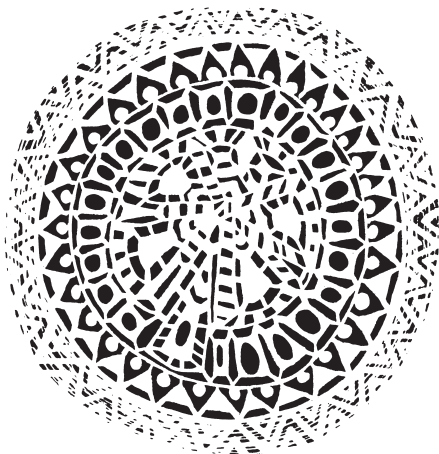

Távoli

A városban csak egyetlen lélek van, megsokszorozódva. Születik, él, meghal. Vele van tele az iskola, a gyár, a hivatal és a külváros. Távoli szigetekről ábrándozik, pedig a város is egy szigeten van, de az neki nem felel meg.

A városban csak egyetlen lélek van. Nem fiatal már, magasan lakik, s nagyon jó lenne azt hinni róla, hogy arcát a verőfény és a tavaszi szél vájta ki a tűzfalak törmelékéből.

A városban csak egyetlen lélek van. Már régóta nem éhes, és a fulladást is megszokta. Öreg hűtőszekrényében a város szíve dobban, évezredévenként egyet.

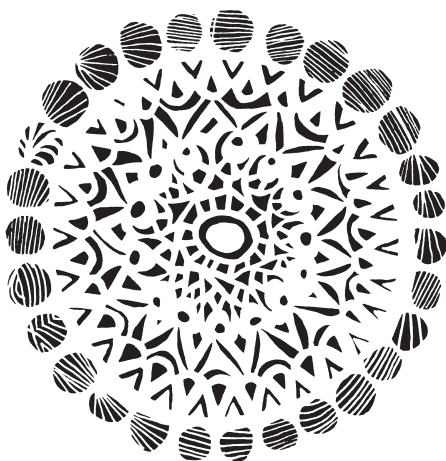
Művészet

Az első, utamba került betonfelületre egy felhőt festettem. Talán azért ment olyan könnyen, mert egyszer már láttam valahol, vagy mert festés közben hátat fordítottam neked. Mégsem hagytalak teljesen magadra. Emlékszel, mit mondtam?

– Dolgom van! Addig a másik szobában játszatsz a képzelt barátaimmal.

– Miért nem ajtót festesz inkább arra a falra? – kérdezted. – Vagy miért nem engem?

– Hidd el, nem a vágy haldoklik bennem, csupán a vágy régi jelentése. Ez a betonra festett felhő egy beteljesülésre váró szerelem. El akarok benne égni, mert az égés után visszamaradó hamu olyan örök ölelkezés, melyben a személyek nem keverednek össze, de nem is választhatóak szét soha többé.

Enged

Az utolsó, emberlakta városban elterjedt a hír, hogy ha valaki szépen él, és már a holografikus frissmassza-tartályok sem képesek életben tartani a húsáról nagy gonddal lefejtett idegrendszerét, akkor engedélyt kaphat arra, hogy meghaljon, és falevél, hal vagy madár legyen a város körüli tiltott erdők, hegyek vagy tengerek mélyén.

Senki sem tudja, hogy ez valóban így történne-e, mivel a városban még senki sem halt meg. Hivatalosan.

Dikta

Egy mesebeli diktatúra résnyire szűkült, világító szemű, köd-alak mérnökei gyártömböket telepítettek egy óriási, földalatti hangárba. Sok ott a holtra vált tér, de az áramló rendszerek értékei mégis statisztikai aktivitást mutatnak.

Amikor a központi mérmű reggelt jelez, nagy, ablaktalan buszokon emberek érkeznek. Minden nap mások. Honnan? Hát sehonnan.

Na, jó, nem jön ide senki. Reggelek sincsenek, csak valami olyan, amit a *hideg olaj* kifejezéssel lehet jellemezni.

Vágyak

Az otthon utáni vágyam sebzett állatként menekült el előlem, kisvártatva azonban már mint kivérzett, vad éhség, ő vett üldözőbe engem.

A vágyak tehát vándorolnak. Ezek a múlt nagy, fagyott vándorlásai a tavasz elől. Ez ősapa utolsó, hangos kiáltása, a tél szentsége, a fagy temploma. Soha nem volt még ennyire hideg a csontok között.

Ezerablakú vágyakozásba rekesztett sejtjeim éhes vadakként emelgetik fejüket, mert tudják, hogy hamarosan enni kapnak. Számhoz kehely ér. Két kezemmel tartom. Két kezével tart. Örök Van Most.

Communio.

Szabályos rendben egymáshoz kapcsolódó horizontok izzanak fel ráérősen. Egyik a másik után.

Már csak belélegzem, pedig annyit még szerettem volna mondani neked, hogy nemes, fennkölt, izgalmas és kedves vagy.

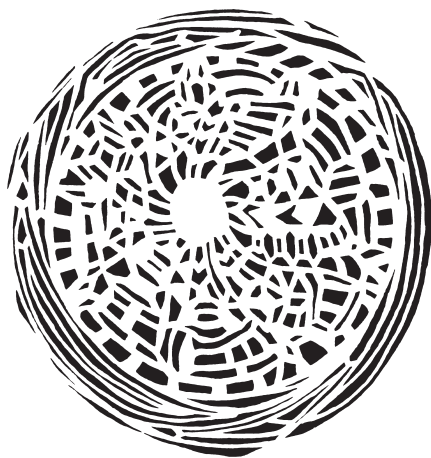
Giccs helyett

Mottó: *Lehet szépen is elhalványodni,
de erre nem egykönnyen válik
képessé és érdekessé az ember.*

Már nem itt kellett volna lennie, mégis tűrte, hogy formátlan hangulata ószláv kápolnák örökre bezárt kapui előtti, mély árkokban tangózzon egy ijedt kis esti párás-lilával.

Egy tengerrel határos kertben, a fa alatt üldögélt. Még működött, de már semmi sem érdekelte.

Nevetés hallatszott. Ez egy konkrét esemény, írás és valóság határán, ahonnan már nincs visszaút.

Fekete és

Fekete és kék.

Festett papírmásé-angyalok, cérnaszálon. Hajnalban Apa ölbe vesz, és a kisszobából elindul velem kifelé. A virágos-tápétás konyhában pörkölt kávé illata, az asztalon összeszáradt gyümölcsök.

Az udvaron valami száraz zörren a lábunk alatt, de félek lenézni.

A kút két oldalán a jegenyefák mint bolond elefántok himbálják magukat. Kigombolt, fehér ingben távolról hatalmas, fedező hajókhoz hasonlítunk, de senki sem lát minket.

Alacsony, ritkás erdősáv közelít. Volt errefelé egy temető. Este van.

Apa, kérlek, sirass engem!

Anya hol van?

Kék, fekete és kék.

Zuhanás

Mottó: *A valóság nem elhomályosítja
az álmokat, hanem a valóság, az van,
az álom meg nincs.*

Amíg zuhanunk, el akarom neked mondani, hogy nem az volt a baj, hogy gyakran merültünk álomba, hanem hogy erre az időre olyan szobrokra bíztuk a világot, amelyekbe korábban igazságainkat és törvényeinket véstük.

Amíg zuhanunk, el akarom neked mondani, hogy asztalon felejtett, rozsdás pincekulcsok és semmitmondó habostorta-recept-reklámok sem állhattak a századok óriás, didergő szerelmeinek útjába.

Amíg zuhanunk, el akarom neked mondani, miért lehetetlen lerajzolni, ahogy egy kutya egy sáros keréknyomban megbotlik.

Vázlat és nóta

Éppen mikrokozmoszokat vázlatoltam magamban, apró, színes porcelángombákat egy forgalmas út menti fa tövében, meg kipirult gyermekek szavak nélküli beszélgetését egy képzelt átkelésről egy képzelt folyó képzelt hídján, amikor az utcán szkfanderes emberek kis csoportjába botlottam. Tüntettek, és ők is ki voltak pirulva. Nem csoda, hiszen haza akartak jönni a Marsról, az oxigén meg fogytán volt. Nóta!

*Mindenütt zászlók lobognak népdal-szívemben,
Csak kedvesem él egy másik településen,
Ott, ahol csak egyszer van hajnal naponta,
Itt meg honol a majdnem örök éjszaka.*

Mesekönyv

Hazafelé tartok, mégis úgy érzem, mintha otthonról indultam volna el. Távolodom és közeledem egyszerre, közben pedig arra gondolok, hogy akárcsak a többiek, én is haza akarok menni, de én sem otthon, hanem valahol máshol lakom, ráadásul ezt a két helyet, másokhoz hasonlóan, én is össze szoktam keverni.

Nem közvetlenül érzékelem azt, ami körülvesz, csupán visszaemlékszem rá, ugyanis nem itt vagyok, hanem valahol máshol, de arra már nem emlékszem, hogy hol.

A világ számomra már csak egy régen elenyészett, gyönyörű vallás, amelyről egy sehol sem kapható, színes mesekönyvben lehet olvasni.

Rohanobot

Rohanok, mert minden lejt.

Hátuk mögött hagynak a házak, és egyre sűrűbb, illatos bozót vesz körül. Bárcsak lenne itt nekem egy szoba, de robotoknak az nem jár... és máris szabályos, tiszta energia emel vissza a városba, hogy puha testemre divatosan öltözött, modern emberek ismét regényeket írjanak évezredekén át.

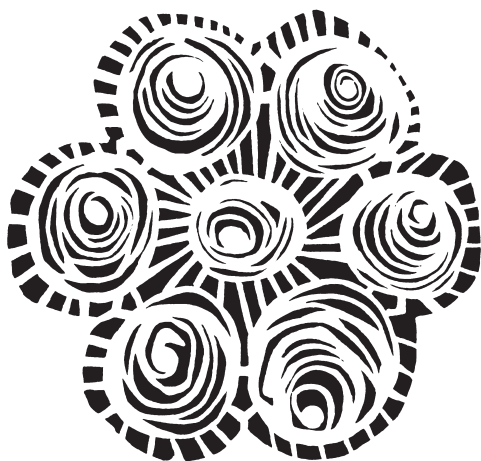
(valóság)

Ami teljes, az üres, és ami üres, az nincs. Mivel a valóságnak soha nem lehet eléggé hiányos az üressége, ezért gyorsan zárójelbe is teszem: (valóság). A legszívesebben át is húznám, de felesleges egy olyan szót áthúzni, amit előtte már zárójelbe tettek, nem igaz?

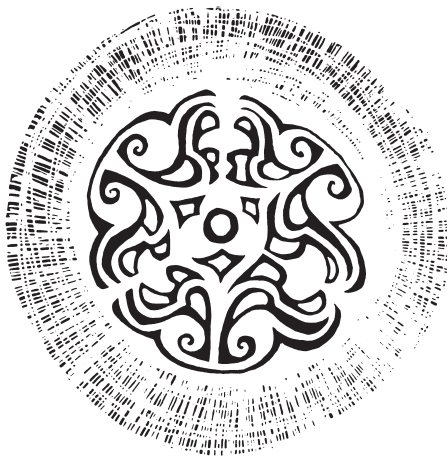
Képeken

A múlt felnagyított képein is lehet élni, csakhogy azok éppen egymástól vannak a legtávolabb. Jobb volna inkább finom rajzolatú, esti erőkből felemelkedő, esős rendekben reménykedni, hiszen végül úgyszólván körtánc gyönyörködtet majd, kalandos sapka-vásárlás, nagy-nagy fáradtság egy öreg boltban.

Volt és van

Kezdetben volt az ölelés. Akkor még mindennek jó szaga volt. Meglátogatlak, kicsim, és erről fogunk beszélgetni, jó? Mosolyogj, és lassan táncolva nyiss ki nekem! Ha beengedsz, súgok valamit a füledbe, amivel azt csinálsz, amit csak akarsz, vagyis amire még lesz időd.

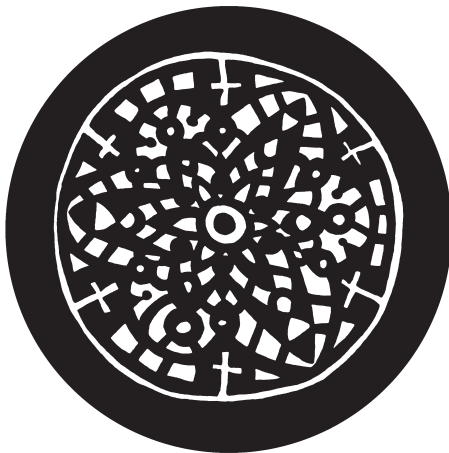
Fókusz

A távoli jövő egyik szintetikus reggelén valaki ezt olvasta a frissen hullott hóban:

Összpontosíts! Légy semmilyen! Légy boldog!

Egyre jobban és jobban összpontosított, egyre semmilyenebb és így egyre boldogabb lett. Mivel egyre több dolgot engedett el, így egyre több jelenség és energia zuhanhatott át rajta akadálytalanul. Amikor már az idő sem talált rajta fogást, elindult hátrafelé az időben, és már annyira közel van, hogy ha összpontosítasz, talán meghallod a hangját, mely olyan halk, mintha valaki a távoli jövőben ezt írná a frissen hullott hóba:

Összpontosíts! Légy semmilyen! Légy boldog!

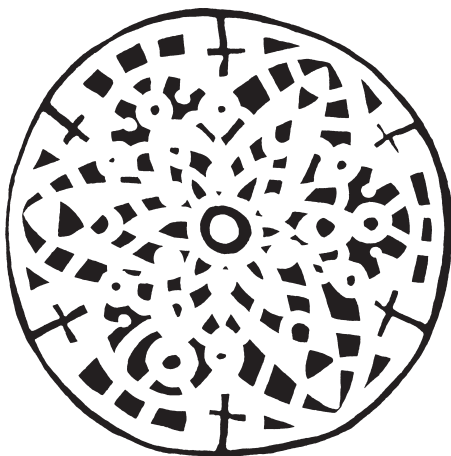
Nem haiku

Már nem kell lenni, mert helyettem van vihar, van szél és van idő.

Van roppanás és van zúgás, hiszen árad a patak.

Reggelre egy kicsit megint simábbak lesznek a kövek a mederben.

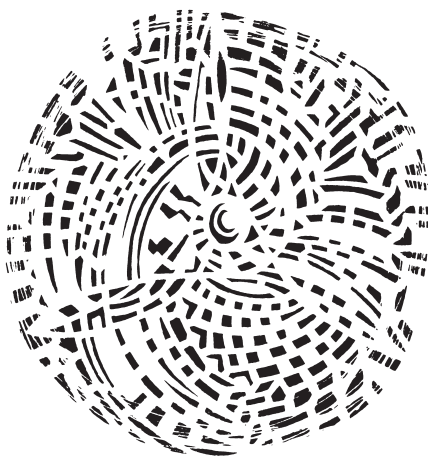
Időmet csigavonal méri.

Úton

Egy időn kívüli házban ébredt, tér nélküli testben, de el tudott menekülni. Sokat jött lefelé létrákon meg lépcsőkön, közben megismert mindenféle fémet és számos mértékegységet is, különösen a félelmet. Így kezdődik a lenti világba érkezők története.

Aki mégis a fenti világban marad, és inkább a lelkek útját rója, annak se emléke, se árnyéka nincs, csak szépen megélt, titkos bánata. Utol nem éri semmi, előtte építetlen úttest, jobbra meg balra pillanatnyilag zárva tartó üzletek, a kirakatokban légyottokról elkészett emberek fényképei.

Bársony

Volt, hogy barbár csillagképek halt terei között sodródtam. Nagyon fáztam, és sokat sírtam akkoriban. Tudod, az űrben nagyon hideg van, hiába a sok tarkabarka, forrótt pöffedő üveg-buborék, vöröslő ércgolyóbis, fényfátyolt szítáló aranykőd, magmában született tűzeszme, zizzenő pontlézer-parány és széles kürtővel légző sparhelt-behemót. Néha még itt, a Földön is álmodom velük.

Nemsokára továbbállok, mert látnom kell, ahogy a Nap-tonnák felett megrázkódik, s átszakítja hártayafalát egy embrionális pirkadat. A bőrömön akarom érezni, amint szelek kélnek a semmiből, hogy langyos pászmákat húzva nekilendüljenek a mozdulatlan némaság birodalmai felé. Ott akarok lenni, amikor kőcsipkék pattannak iszamós, tömör mocsarakká, és elfojtott, súlyos bíbor-suttogások száradnak fel az ó-idők előtti holdszakadékokból.

Látni akarom, ahogyan éles repedések szisszennek szét az apró jelekkel sűrűn telerótt, hibátlan kupolán, s a réseken kifröccsenő sziporka-miriádok, mintha egy kislány sáros hókásába toccsanó, citromsárga gumicsizmácskái fröcskölődnének, lármás fénnel maszatolják be az addig hallgatag mélységeket.

Nagy, élő táncos járja könnyed, mégis lomha táncát minden lehetséges, ember előtti és ember utáni koreográfia szent szabályát betartva és megszegve.

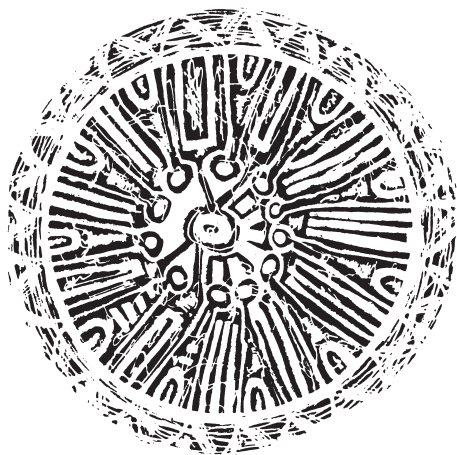
földben

Jó a meleg föld sötétsége. Jó minden oldalról erősen prése-
lődni.

Itt minden rendesen le van döngölve, kérem szépen, pedig
senki sem döngölte le. Mindig is ilyen volt, és én mindig is
benne voltam.

Nincsenek szomszédok, soha nem voltak, nem is lesznek, de
van egy színes könyv a hátam mögött. Én dobtam oda. Virág
lett belőle, aztán földdé vált, de most már csak áram és ideg,
hideg, kúszó, csordogáló, szagtalan. Fekete napja percenként
körbejár horizontomon.

Mindenki keresi a maga poklát, és amíg meg nem találja, ad-
dig élő és rejtélyes ellenség rág belül. A megtalált, fekete mély-
ség azonban már nem csinál semmit, mert a megtalált, fekete
mélység már csak erős, jó föld, s időtlen, jó magány.

Egy forgatókönyv margójára

Faágak, köztük lovak, balra gyümölcs, közelről. Mögötte szakadék. Kunyhó, bent fiatal nő ül, lélegzik, öregszik, lélegzik, emlékezik, lélegzik, meghal. Fölfelé, a hegyre tart, pedig arrafelé nincsenek is hegyek. Mögötte semmi, még szakadék se. Azután megint az a nő. Most éppen halott, mégis lát. Ágat, lovat, gyümölcsöt. Csodaszép, érett gyümölcsöt, egészen közelről.

Tükörtörténetek

– Holnap elvisz egy úrhajó – mondta János. A pultos Ilona elbőgte magát, néhányan röhögtek, mások csak hallgattak.

Hirtelen kivágódott az ajtó, s a lenyugvó nap összes aranyával, és az alkonyi szél különösen telt illatával Géza, a kocsma halott filozófusa toppant be, és Jánoshoz fordult:

– Jánosom, könyörgöm, áruld el, van-e titkod, de ha van titkod, könyörgöm, ne áruld el, mi az.

Mivel János meg sem moccant, Géza egy lélegzetnyi szünet elteltével holtan rogyott össze. Megint.

* * *

János kung-fu gyűlölettel bámulta a pultra helyezett növényeket és állatokat. Sírni szeretett volna, mint akkor régen, amikor a pultos Ilonával összefüggésbe hozható módon megbukott romantikából, nem tudta ugyanis, hogy a nő attól szép, hogy szép akar lenni. Az az igazság, hogy János ezzel még most sem volt egészen tisztában.

– Belefeledkezem a teáskannámba – szólt Gézához, a kocsma halott filozófusához –, és tudod, mit látok?

– Mit látsz, Jánosom?

– Az a törpe, tudod, aki az álmaimban a díszleteket szokta tologatni, folyton kérdez, mint egy interjúer (János rajongott ezekért a helytelenül képzett szavakért... tulajdonképpen a riportert szót szerette volna használni, de az már régóta nem volt elérhető a számára). Amott meg, a padon, egy kövér nő valami francia újságon rötyög.

– Jánosom, te megint részeg vagy – mondta Géza.

– Mitől, a krumplitól?

– Nem, a bortól.

Ekkor a pultos Ilona színpadi törpe foglalkozású, hajdani szerelme lépett be a kocsmába, és nagy komolyan János elé állt:

– Akkoriban is álmodtál, amikor még nem voltál alkoholista?

János valóban egy kicsit ittas volt, mert a kérdést félreértve hanyatt lökte a törpét, és kivörösödve, botladozó nyelvel így vágott vissza:

– Mono magnóval is lehet csajozni!

A meleg este fényei lassan kihűlnek a láthatár alig kivehető ajkának finom vonalára. Csöndes kis zörejek és illedelmes illatok készülődnek csókolózni egymással. Talán azért is bújtak annyira közel egymáshoz. Valami megkondul bennem, azután már mögöttem is, miközben balra előre egy fa csetlik-botlik.

Hallani, ahogyan szárnyait bontogatja az alkony. Már a házakra írt számokat sem látni rendesen. De meghúznék most egy távoli harangot, de rínék, de nevetnék teli szívvel-szájjal. Térdig ér ez a késő nyári késő este.

Szél kel, s fúj, fel, a hegyekbe, álmokat a hajamból, fel, a még nem estébe, fel, simogatni, fel, ölelgetni, fel, meghalni, nagy-nagy gyengédséggel, türelemmel, alázattal.

Öreg-borba-fulladást játszik két fogatlan, elaggott kéz, festett szemű kezek. Magáról beszél a kút mellett a diófa a sötétben. Már régen kivágták, mégis ott áll. Engem is kivágtak. IKEA fotelben ülök a magyar Alföld közepén, és ropit eszem lecsóval.

Észrevétlenül karolt belém az este, és hűvös harmat öltögette nyelvét oly vad konoksággal, hogy még a fényesebb tárgyak is belesápadtak. Kicsi, de ügyes rúgásokkal lompos, rostaforma forgószeleket szaggattam szét, és azzal, hogy hosszasan bámultam utána, enni adtam annak a haragos kékségnek, amely a Föld szelíd ívét követve a Nap után loholt.

Apa lettem, mert enni adtam egy nagyon éhes gyermeknek.

Kiáltvány

...és ti, sikátorok kocsmá-üregeinek bútordarab-lényei, és ti, bővli-kirakatokat hozzáértően vizsgálat tárgyává tevő, kiégett kultúr-senkik, és ti, akik már nem vártok haza senkit, és ti, akiket már senki sem vár haza, és ti, újévre hátrafésülködő, lázadó bányászköltők, és ti, kis levest szaporán kanalazó, vasalt bakancsos, koravén suhancok, és ti, térdig földbe ásott, nagycsaládos távfutók, és ti...

Amíg a szegények nem gazdagok, addig nemcsak a halottak hazátlanok. Hol vagy, anyám, Magyarország?

Eszmélés

Lélegző várfokok között egy álom rohangál. Az én lábaimon. Kalandok emlékezészlóit hozza hárommillió mosolygó ember. Tavakat is hoznak a hátukon, meg mindenre jó, barna krémet. Sokan nem jöttek el. Tornyokat fényeznek, ezért nincs idejük. A hárommillióból csak egy táncol, és csak ő nem meztelen. Talán azért, mert ő a legszebb.

Vértelen az ég, ünnepel az egész csapat. Lufikat töltenek meg meleg cukorral és tarka kavicsokkal. Nevetnek, amikor kiszakad egy lufi. Nem baj, van másik, és a cukor sem fogyott még el. Ekkor egy féllábú nekiszédül egy fának. A fa kidől. A gyöke-
rek közül lepkék rebbennek fel a lélegző várfokok közé, ahol ólomlábakon még mindig egy álom rohangál.

Hirtelen mindenki megérti, hogy meg kell halni.

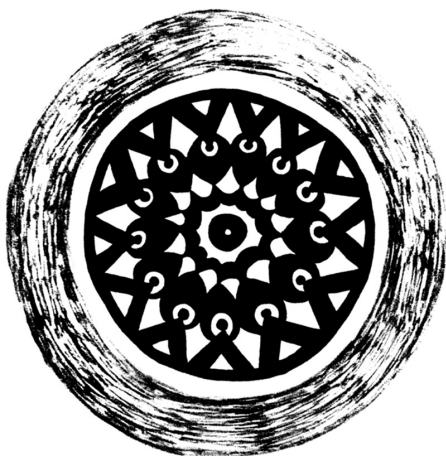
Lufi-darabkák, tavak tócsái, cukorka-kupacok. Nagy menet volt.

A föld alatti állomás zsúfolásig megtelik. A vonat megérkezik, az emberek felszállnak, és a vonat elindul.

Fölfelé és lefelé.

Megint kiszakad egy lufi.

Cukor és kavicsok egy vonat padlóján.

Est Hajnal

Esteledik vagy hajnalodik.

Egyetlen nyugodt, hosszú lélegzetvétel a mindenség, amelyet csupán a gondolataim szakaszolnak és elevenítenek. Olyan, mintha semmi sem élne, ha én nem akarnám.

Nyugtalanít, hogy nem tudom, hol vagyok. Felnézek a csillagokba, közben egészen megnyugszom a növények illatától, és a természet testének halk roppanásaitól.

Kilépve a lombok árnyékából megpillantok egy modern űrhajót, és erőltetve tovább gondolkodom. Ez itt a Föld, a Mars vagy egy másik, saját légkörű égitest a Naprendszerben? Az is lehet, hogy ez egy másik Naprendszer... sajnos tényleg nem emlékszem.

Esteledik vagy hajnalodik? Ki tudja? Majd az idő eldönti.

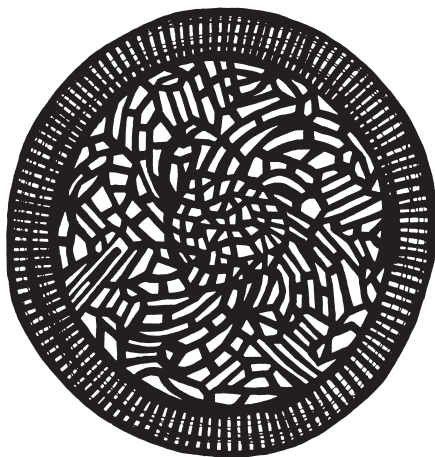

Blue

Félig drágakő, félig hideg bőrű gyík egy napfényes, szélvédett kis mélyedésben. A félelem ilyen. Óvni kell, nehogy másé legyen.

A közelben földgép-maradványok. Idő kérdése, és a felejtés pora mindent ellep. Csak annyit tudni, hogy régen itt, a kerítés tövében állt a Blue Dream Bár, amely, mint a legtöbb bár, belül tompa arcokkal volt kitapétázva. A tapéta-arcok olajosan, mégis fénytelenül egyre csak egy távoli csillagkép irányába bámultak, miközben tartó testeik még csak árnyékot sem vetettek a kopott padlóra.

Annak idején ők hajtották a földgépeket, amelyek a felső űrből, egy csókból született, távoli bolygóról érkeztek. E csók után hosszú idő telt el, majd valami megváltozott, és a fények elhajóztak az avarból, föl, a lombok közé, majd kisvártatva egy véletlen célpont felé, ide hozzánk, ebbe a napfényes, szélvédett kis mélyedésbe, amelyet óvni kell, nehogy másé legyen.

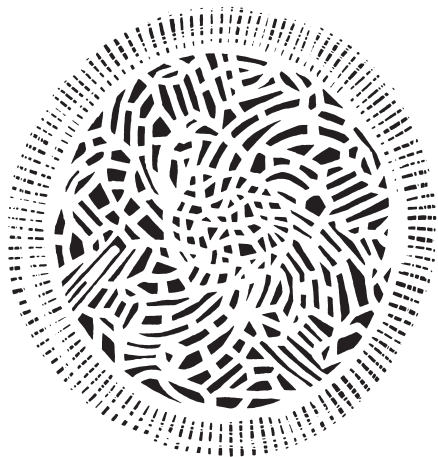

Csillagszekéren I.

Pista bácsi, az öreg könyvtáros, egy négydimenziós gömb zárt-szelvény-rendszereinek alá- és mellérendelt szekvenciáin halad dallamosan döcögő csillagszekerén.

Meg van írva, hogy minden ugyanabba az irányba mozdul el. Még a lusta terek izzó metszéspontjaira nyíló félvalóságok eszmélődései, az évmilliókkal ezelőtt elenyészett civilizációk pulzálva haldokló csillagvárosaiból kilobbanó intelligens párák és a semmi közismert határain élő Friss Színekkel Társalkodók is egy irányba mozdulnak el.

Bizony, meg van írva, hogy minden ugyanabba az irányba mozdul el.

Csillagszekéren II.

Pista bácsi, az öreg könyvtáros, egy négydimenziós gömb zárt-szelvény-rendszereinek alá- és mellérendelt szekvenciáin halad dallamosan döcögő csillagszekerén.

Túl a nedves, földszagú terrák színes sziklabirodalmain, meleg bíbor-szerelem óceánok fejlett akaratain, túl az összes, lakott csillagképeken, de még a Remegő Ezüstsztóna ablakaiból, s csak onnan belátható törzsi Naprendszerek peremén kívüli Üres Vidéknél is távolabb van egy utolsó bolygó, amelynek csak egy holdja van. Ez Álló Hold, mely látszólag egy helyben állva, háttal a lakott világnak úgy feszül ki a mélyűrbe, hogy anyabolygója eközben alatta elfordulva megtartja a zártrendszer egyensúlyát. Ide senki sem hajlít teret. Van, aki nem tud, és van, aki nem akar.

Pista bácsi dallamosan döcögő csillagszekere azonban köztudottan nem teret hajlít, hanem egy hipotetikus, kozmosztartó oszlopsoron halad, még akkor is, ha egyáltalán nincs is ilyen kozmosztartó oszlopsor.

Pista bácsi tehát ellátogatott Álló Holdra, amely háttal a lakott világnak, és arccal a tiszta mélyűrnek feszült. Egyenlítői füves dombjára felkapaszkodva a mélykék égen nem látott semmit, pontosabban a semmit látta, semmi mást.

A domb tetején magába roskadva ült, aki ezt a helyet Álló Holdnak nevezte el. Pista bácsi megveregette a vállát, vagyis valamijét nagyjából vállmagasságban, letett mellé egy csokimikulást, majd...

– Jaj, egy újabb befejezetlen történet – sóhajtott fel a domb tetején magába roskadva, aki ezt a helyet Álló Holdnak nevezte el.

Ők

Mikrotereink zsongásában születtek.
Majdnem ott élnek, ahol mi.
Pillanataink között, a fűgák légterében parázs erekek játsza-
doznak.
Sokan vannak.
Szeretnének tőlünk énekelni tanulni.
Vigyázz, hová lépsz, ha eltévedtél!

Szín

Ernyők táncolnak a folyosón. Száradnak.
Kinézel az ablakon, és egy őszi szín ragadja meg a figyelmedet,
egy fáradt kis árnyék, amely az édesanyádra emlékeztet.
Indulhatsz.

Vacsora

Rám bíztak egy rokonféle kisleány, aki nem élhetett otthon. Esz-
köztelenül és illemtudóan szenvedett. Hazafelé indultunk, de
útközben kiderült, hogy az a kisleány én vagyok. Erről egy kopott
borítós, hosszú regény szól, amelyet szerintem mindenképpen
érdemes elolvasni.

Mire elhagytam a falu utolsó házát is, amelyben csak egy mez-
telen villanykörte mutogatta magát, már besötétedett.

Megyek apámhoz és anyámhoz, akik egy emlékekből összet-
rakott helyen vannak. Hazaérek, asztalhoz ülök, és ahogy kell,
megvacsorázom. Anyám fogja a kezem, apám rágyújt, s óre-
gékbe réved.

Vacsora után vetett ágyba fekszem, és végre elalszik a világ.

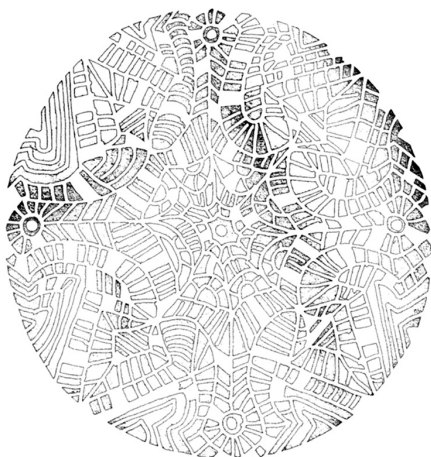
Tél

Ha eljön az ideje, kibújsz te is az üregből, akárcsak a többiek, és északnak indulsz. Az út végeláthatatlan, a hideg csontrepesztő.

A rendelkezésedre álló idő megdermed, és utánad indul, hogy egész végig a sarkadban legyen, de soha nem fog utolérni, mert ellentétben veled, ő nem halhatatlan.

Valakinek az utolsó utáni gondolata vagy.

Talán el sem indultál.

Szép

A szépség folyamat, mely a szárnyas anyag finom energiákkal érzékenyített felületén történik.

A szépség lélek, mely szaggat szürkét, ködöt, bambát, hogy melengesse a sírós-búvós kis éledőket a zuhanó, ordas tél egyenes vonalú halál-keretében.

Nem kell sok, húsom! Gyenge dacod is elég, hogy meglásd, amint szerelem és fény csókot váltanak a nagy kerek égen!

Indiánok

Várnak téged. Még egyszer visszanézel hús édességekbe mártott, rohanó gyermekálmaidra, amelyek már csak némán nyújtózkodó, öreg állatok. Fölfelé nyíló ösvényre térsz, majd néhány lépés után felleges tágasság ízébe ütközöl, és jonhod* már nem szó többé, csak dal.

Elérted az erdei fénystrádát, ahol feldíszítve, kecses hídlábon táncol a nagy mesterboldogság, és meleg, édes gabonakásával szolgál egyetlen szerelmed, szépséges édesanyád, indián dédanyád.

*A *jonh* egy elfeledett, régi, magyar kifejezés. Jelentése: szív, lélek, belső rész („Én jonhom búol fárad” – Ómagyar Mária-síralom). Ez a szó a korábbi *johon* alakból ered, amely két finnugor eredetű szóelem összetétele: *jo* (belső) és *hon* (gyomor).

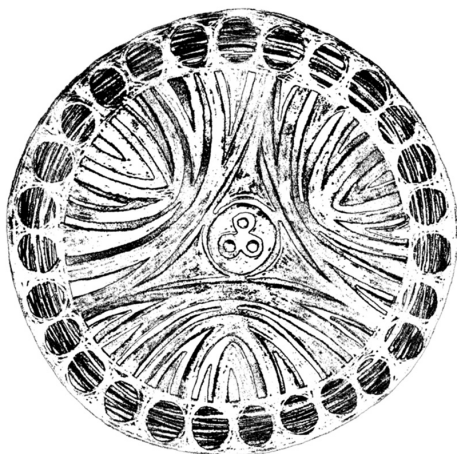

Post

Az agyamból kiáramló, tiszta, hideg folyadék ebben a pillanatban éri át a mindenséget. A nagy már nem nagy, és az árvák sem árvák többé. A fájdalomra és a magányra ezután már az a szín fog helyettem válaszolni, amellyel legszebb tavaszaim takargatták meztelenségüket.

A valósághoz, mint érinthetetlenhez a lehető legközelebb, mindössze egy energiányira, szerelmem mozdulatlan keze, semmi más.

Aki embert lát, keletkezetlen semmitől nem tarthat.

*Túl hiten,
túl érzelmeken,
túl halálon
végtelen semmik vannak.*

Utána ott Isten.

Tartalom

Pre	7
Hol d	8
Ők is	9
Szorongás	10
Jó tudni	11
Játék	12
Jön	13
Gyászvers szeretőnek	14
Másváros	15
Biztonság	16
Rétet	17
Jövő	18
Nekrológ	19
Ciklus	20
Esti tánc	21
Máshol d	22
Sóhajok	23
Házások	24
Ósi	25
Pici	26
Rítus (saját gyűjtés)	27
Vándorkönyv	28
Copyright	29
Helyettes	30
Álom	31
Hiányzó	32
Fiernóban	33
Szakítás	34
Utazás	35
Puszi	36
Zavar	37
Boldogok hajója	38
Ezeréves	39
Napállatok kezdetű	40

Nem	41
Bagatell	42
Érkezik	43
Kondul	44
Sec	45
Háborúsdí	46
Kockában	47
Fagyoszent	48
Apák	49
Szép és boldog	50
Cetli	51
Álló	52
Valaha	53
Legyen	54
Fér	55
Elme	56
Inferno	57
Látod	58
Laknak	59
Kurta	60
Archivarius	61
Nulla	62
Életem	63
Sima	64
Kávét	65
Soá	66
Megfelelő távolság	67
Kedves	68
Távoli	69
Művészet	70
Enged	71
Dikta	72
Vágyak	73
Communio.	74
Giccs helyett	75
Fekete és	76
Zuhanás	77

Vázlat és nóta	78
Mesekönyv	79
Rohanobot	80
(valóság)	81
Képeken	82
Volt és van	83
Fókusz	84
Nem haiku	85
Úton	86
Bársony	87
földben	88
Egy forgatókönyv margójára . . .	89
Tükörtörténetek	90
millenium.hu	91
Ív	92
Kiáltvány	93
Eszmélés	94
Est Hajnal	95
Blue	96
Csillagszekéren I.	97
Csillagszekéren II.	98
Ők	99
Szín	100
Vacsora	101
Tél	102
Szép	103
Indiánok	104
Post	105

Cédrus Művészeti Alapítvány
1136 Budapest, Pannónia u. 6.
Mobil: (30) 511-3762
E-mail: szon46gy@gmail.com

Felelős kiadó: Szondi György
Szöveggondozó: Végh Ákos László
Tördelőszerkesztő: Szondi Bence

Nyomdai kivitelezés: Érdi Rózsa Nyomda

ISBN 978-615-80967-0-6

1300 Ft

9 786158 096706

